

Governns sense confrontació per a tothom

Ramon Farré Roure
President de CDC a Lleida

Les eleccions al Parlament de Catalunya del 28 de novembre han produït un canvi espectacular en la vida política catalana i en els seus actors. Els partits que no les han guanyades estan immersos, com correspon, en un procés de reflexió, deixat en suspens, de portes enfora, per la proximitat de les eleccions municipals.

De fet, els canvis s'estaven produint des del primer dia del pacte del Tinell. Les eleccions els han fet precipitar. El Tripartit va començar a finir el dia que va prendre possessió, amb el President espanyol, Rodríguez Zapatero, al balcó de la plaça Sant Jaume.

I no pas perquè fossin una coalició, que és una forma ben possible i legítima de govern. Tampoc perquè no comptessin amb el suport de molts ciutadans i mitjans de comunicació, que el tenien, per obrir uns nous temps.

Per què el tripartit va encarar malament el septenari? Amb tot el respecte per altres opinions, per-

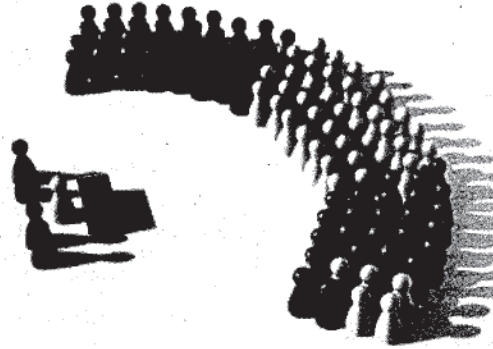
què, així m'ho sembla, varen tenir la temptació (i tal vegada alguns hi varen sucumbir) de creure que Catalunya començava en aquell precís moment i que el període Pujol havia estat un somni.

Varen creure que amb el tripartit entraven al govern els "ciutadans de base" (és que n'havien estat exclosos?) com va declarar el M.H. President Maragall el dia de la seva investidura.

El discurs de la contraposició i de la partició fa mal a Catalunya, i ha resultat pernicios per qui l'han fet en la mesura que l'han fet. Clar que en el país hi ha visions contraposades i ideologies diferents! La diversitat de Catalunya és part de la seva riquesa. Però el que no hi pot haver són blancs i negres, bons i dolents, els nostres i els altres. Els 'in' i els 'out' en relació al poder.

A més, les actituds de contraposició ajuden a consolidar aquell qui creus adversari, quan no enemic.

Potser el Tripartit va creure que CiU es podia dissoldre en les seves parts i, àdhuc, en els components de cada part. Ans al contrari, ha afegit ciment a CiU, que ha demostrat ser de formigó endurit per l'adversitat.

Els governns no poden compartimentar la societat i treballar per uns més que pels altres en funció de la seva proximitat

Catalunya no comença amb el nou govern, amb cap nou govern. Fa mil anys que Catalunya és (disculpin la simplificació), sense ser cap realitat immutable. Quants go-

vernns no han passat i no passaran!

Els governns han d'aspirar a continuar tot (i si pot ser millorar) el que de bé han fet els precedents i

esmenar els errors, corregir el que no va bé. També explicar el que es fa i el perquè, més encara quan es prenguin decisions complicades que aixecaran pocs aplaudiments. I tot plegat integrar-ho en un relat creïble i engrescador.

Els governns no poden compartimentar la societat i treballar per uns més que pels altres en funció de la seva posició de proximitat al qui mana. No tothom ha de rebre, però, el mateix tracte, perquè cal fer polítiques compensatòries i tendir a l'equitat i a la promoció de la igualtat d'oportunitats, amb objectivitat i criteris clars.

I els partits que els hi donen suport han de respectar els altres partits democràtics.

No treu cap a res voler-ne l'afebliment, perquè no ajuda a la solidesa de la vida política. Als bons governns els convé una bona oposició. Una bona oposició ajuda a fer bons governns.

Per tant, respecte, humilitat, prudència i diligència en tot el que afecta la gestió de la cosa pública en qualsevol temps i circumstància.

Fora la confrontació i la partició. I ara més que mai, quan tothom és imprescindible per aixecar Catalunya.